

Sharon Creech

A ohio-i South Euclid-ben születtem, Cleveland külvárosában, és ott is nőttem fel zajos családommal: a szüleimmel (Ann és Arvel), a lánytestvéremmel (Sandy) és a három fiútestvéremmel (Dennis, Doug és Tom).

Csakhogy elképzeld, milyen is lehetett az én családban felnőni, lásd az *Absolutely Normal Chaos* című könyvet (ebben a könyvben a fiúk a saját testvéreim neveit kapták). A mi házuk nem csak Creech-ekkel volt tele, de barátokkal és rokonokkal is.

Nyáron rendszerint utaztunk, mindannyian bezsúfolva egy autóba. Wisconsinba vagy Michiganbe tartottunk; egyszer pedig Idaho-ba. Meglehetősen lármás csapat voltunk, nem is tudom, a szüleink hogy boldogultak velünk az autóban az utazások során. Az idaho-i utazás nagy hatással volt rám: milyen hatalmas és elképesztő vidék az! Akkor még nem tudtam, hogy harminc-valahány évvel később felidézem azt az utat a *Walk Two Moons* című könyvemben.

Egy másik hely, amit gyakran meglátogattunk, Quiny volt Kentucky-ban. Itt éltek és élnek mai napig is az unokatestvéreim egy dombokkal és fákkal körülvett farmon, csűrökkel és úszatókkal. Egész nap a dombokon rohangáltunk, éjjel pedig összegyűltünk a verandán és történeteket meséltünk egymásnak. Annyira szerettem Quincy-t, hogy a könyveimben is felhasználtam különböző formákban. A *Walk Two Moons*, *Chasing Redbird* és *Bloomability* című könyveimben a Kentuckybeli Bybanks-ként szerepel, illetve utalást teszek rá ilyen néven a *The Wanderer* című könyvben is.

Amikor gyerek voltam, sok minden akartam lenni, ha felnövök: festő, korcsolyázó, énekes, tanár, riporter. De hamarosan kiderült, hogy vajmi kevés tehetségem van a rajzoláshoz, nehezen tolerálom a jégen való huppanásokat, és abszolút hamisan énekelek. Arra is rájöttem, hogy rémes riporter lennék, mivel a tényeket nem szerettem, inkább megváltoztattam azokat. Csak az egyetemen kezdtem foglalkozni az irodalommal és az írással, és kezdtem érdeklődni a történetmesélés iránt. Később tanár lettem Angliában és Svájcban (egy középiskolában tanítottam irodalmat és fogalmazást). Amíg irodalmat tanítottam, én magam is sokat tanultam arról, hogy mi tesz egy történetet érdekessé, a cselekmény felépítésének technikájáról, és a mondanivaló megfogalmazásáról. Elkezdtem regényeket írni felnőtteknek: *The Recital* és a *Nickel Malley*-t akkor adtam ki, amikor Angliában éltem (ezeket a könyveket csak Angliában adták ki, és el is fogytak). De a következő könyv az *Absolutely Normal Chaos* volt, és azóta is főleg gyerekekről, fiatalokról írok. A *Walk Two Moons* volt az első könyvem, amit kiadtak Angliában. Amikor megkapta a *Newberry* díjat senki nem volt jobban meglepve, mint én. Még mindig nem akarom elhinni.

A *Walk Two Moons* után következett a *Chasing redbird*, *Pleasing the Ghost*, *Bloomability*, *The Wanderer* és a *Fishing in the Air*. Remélem, hogy még sokáig fogok könyveket írni!

A férjem Lyle Rigg, a New Jersey-beli Pennington iskola igazgatója. Két gyerekünk van, Rob és Karin. A családommal szeretek lenni a legjobban; a másik legjobb dolog az írás.